

[Arbejdsministeren]

det er for nogle livsforhold, kvinderne har i udviklingslandene, og det kræver i høj grad, at de mennesker, der går ud og arbejder med udviklingsbistand, også tænker kvindesagligt og forstår kvindernes baggrund, og at de sikrer sig, at bistanden gavner kvinderne lige så meget, som den gavner mændene, og at den ikke bare går til de, nej, jeg tør ikke sige prestigeprojekter, men projekter, som traditionelt ville gavne mænd, fordi disse nu altså er mest synlige i verden.

Medarbejdere i Danida får tilbud om et efteruddannelseskursus vedrørende kvinders forhold og situation inden for de forskellige sektorer i vore modtagerlande – det synes jeg er meget væsentligt – og derfor er de altså også i stand til at foretage analyser, inden vi siger god for projekter. Det mener jeg er meget relevant, og jeg kunne ønske, at alle andre lande, der også giver udviklingsbistand, i deres arbejde ville indlægge noget af det samme, som Danida har gjort her.

Jeg har været meget glad for den positive holdning, der har været givet udtryk for under debatten; jeg synes, det har været en meget saglig debat. Den er vel også præget af, at det er gået meget godt med kvinders andel her i folketinget, for bortset fra en enkelt har det jo været kvinder, der har været ordførere, og de har alle ud fra forskellig politisk baggrund haft et ønske om at bidrage til at gavne kvinder også i andre lande. Det mener jeg er meget afgørende.

Når vi ser på det dagsordensforslag, der er fremsat af fru Helle Degn, vil jeg endnu en gang sige, at det er væsentligt, at vi arbejder videre efter 1985. Vi kan ikke bare tage til Nairobi og pakke kufferterne og tage hjem igen og sige: det var så det. Vi må udvikle strategierne frem til år 2000 på den bedst mulige måde, og så må vi finde ud af, hvordan vi fortsætter arbejdet globalt, og ikke bare overlade det til de forskellige regioner. Det tror jeg der vil ligge en fare i. Det er også væsentligt, at vi gør noget for vilkårene for kvinder i den tredje verden, at vi gør det i den bredest mulige sammenhæng, og at vi har så mange kontakter som muligt til kvinder fra u-landene på konferencen. Jeg kan heller ikke se, at vi fra regeringens side kan have noget imod, at vi får en handlingsplan. Jeg mener egentlig, vi har gjort mange ting; vi har bare ikke kaldt det for en handlingsplan. Når udenrigsministeriet efter indhent-

ning af oplysninger fra en lang række ministerier har udfyldt et spørgeskema fra FN om, hvad der egentlig er sket siden sidst, er det måske en eller anden form for indirekte handlingsplan, hvor der kunne være en idé i, at vi, efter at man er kommet hjem fra Nairobi, overvejer, hvordan vi på nationalt plan kan sikre, at vi får en bred indsats til fremme af kvindernes stilling overalt i samfundet, således som fru Helle Degn anfører i sit forslag om motiveret dagsorden.

Helle Degn (S):

Jeg vil gerne takke, og jeg deler arbejdsministerens opfattelse af den positive holdning, som folketingets partier har ønsket at signalere under denne debat. Jeg kan ikke rigtig tilslutte mig arbejdsministerens argument om, at Danmark befinder sig i en økonomisk krise og derfor ikke rigtig kan give støtte og opbakning til det vældig værdifulde arbejde, der sker i kvindeorganisationerne. De repræsentanter en ressource, som kan være med til at skabe forandringer i dette samfund, og vi har brug for alle de kræfter, der vil medvirke til, at vi ændrer på kvinders og mænds muligheder, sådan at de kan deltage ligeligt.

Derfor vil jeg også sige til fru Eva Møller, at jeg ikke rigtig ved, hvordan jeg skal forstå fru Eva Møllers bemærkninger om den meget positive holdning til kvindeorganisationerne. Jeg synes, de repræsenterer en ressource; de er dukket op, de har bestået en tid, de arbejder mere og mere intenst, og det er udtryk for en vilje. Det synes jeg på en måde at de politiske partier og regeringen bør tage alvorligt som en hjælpende hånd til disse forandringer, som vi alle har meget brug for.

Jeg er nok en smule uenig med fru Eva Møller på ét punkt, og det er i spørgsmålet om, at vi er nået vældig langt med hensyn til repræsentation i beslutningsprocesserne. Desværre har vi jo måttet konstatere, at Danmark er fjerdesidst blandt de nordiske lande med hensyn til repræsentation i de politiske beslutningsprocesser, og det synes jeg vi skal gøre en alvorlig indsats for at ændre på i den kommende tid, og det har jeg også noteret mig at der er en bred enighed bag.

Hvad angår den alternative kvindekongress, som både fru Eva Møller og fru Hanne Severinsen var inde på, synes jeg faktisk,